

Arrest

nr. 92 700 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat O. PIRARD, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Darginse origine, bent afkomstig van Kyzlar, Dagestan.

Op 30 maart 2010 liet uw schoonbroer K.I. (OV X) tijdens een politiecontrole, een kennis door zonder zijn autodocumenten ernstig te controleren.

De volgende dag, 31 maart 2010 bij de overdracht van de dienst, vroegen collega’s aan uw schoonbroer om zijn wagen te lenen omdat een verdachte auto moest opgespoord worden. Even later vinden twee terroristische aanslagen plaats waarbij de wagen betrokken was en waar de collega van uw schoonbroer omkwam.

Gezien uw schoonbroer één van de daders kende en doorliet tijdens een politiecontrole, werd hij verdacht betrokken te zijn geweest bij deze terroristische aanslagen.

Uw schoonbroer en uw zus ontvluchten Dagestan.

Op 4 augustus 2010 vielen gemaskerde mannen uw woning binnen voor een huiszoeking. U werd ondervraagd over de verblijfplaats van uw zus en haar man. Na deze huiszoeking besloot u om de nachten door te brengen bij uw buurvrouw M. die in hetzelfde gebouw woonde waar u ook woonde. Midden september 2010 kwamen FSB agenten bij u een huiszoeking doen. Ook de woning van uw buurvrouw werd onderzocht. Na de huiszoeking merkte u dat uw buurvrouw, die op leeftijd was (83 jaar), zich niet goed voelde en u liet een ziekenwagen komen. U ging met uw buurvrouw naar het ziekenhuis, waar u van de arts vernam dat uw buurvrouw was overleden.

Geschrokken verliet u het ziekenhuis en in een opwelling besloot u naar uw vriendin G. in Krasnodar te vertrekken. U verbleef gedurende zes maanden bij uw vriendin G..

Eind februari - begin maart 2011 kwamen onbekende mannen, u vermoedde dat ze van politie waren, bij de woning van uw vriendin G. langs en vroegen u om mee te komen. U werd in een auto geplaatst en weggebracht.

Tijdens de autorit werd u seksueel misbruikt. U slaagde erin om na deze mishandeling uit te wagen te springen, terwijl de wagen nog reed. U kwam pas bij bewustzijn in een ziekenwagen waar u werd verzorgd door een arts. µ

Na uw verblijf in het ziekenhuis duikt u in maart 2011 onder bij verre familieleden.

n april 2012 besloot uw vader dat het zo geen leven voor uw was en hij stuurde u naar uw zus in België. U verliet Dagestan op 21 april 2012 en u kwam in België toe op 23 april 2012.

De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legden u volgende documenten voor: een kopie van uw binnenlands paspoort, uw geboortakte, uw echtscheidingsakte, uw arbeidsboekje, een diploma hoger onderwijs en medisch attest."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst moet worden vastgesteld dat u verklaarde dat uw problemen in Dagestan verband hielden met de problemen waarvoor uw zus A.B. (OV 6.690.771) en haar echtgenoot K.I. gevlucht.

Uw zus en haar echtgenoot ontvluchtten Dagestan in 2010 omdat uw schoonbroer beschuldigd werd om betrokken te zijn bij een terroristische aanslag in Kyzlar.

Uw zus en haar echtgenoot werden op 7 juli 2011 erkend als vluchteling.

Er moet worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Hoewel uw asielmotieven verband houden met het asielrelaas van uw zus en schoonbroer, meent het Commissariaat-generaal dat er op basis van uw eigen verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u ten gevolge van deze problemen persoonlijke problemen kende en een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in de Russische Federatie.

U verklaarde dat u door de autoriteiten werd geviseerd en gezocht omdat ze de verblijfplaats van uw zus A.B. en haar man wilden weten. U verwees hiervoor naar de twee huiszoekingen in uw woning te Kyzlar in augustus en september 2010 en naar uw ontvoering uit de woning van uw vriendin G. in Krasnodar begin maart 2011 (CGVS p. 9, 10, 18, 19, 20, 21).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u enkele onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot de problemen die u en uw familieleden hadden.

U verklaarde dat na de vlucht van uw zus A.B. en haar man in augustus 2010 u meermaals door de autoriteiten van uw land van herkomst werd lastig gevallen en gezocht (CGVS p. 9, 10). De autoriteiten vielen u tweemaal lastig in augustus en september 2010 en u werd zelfs meegenomen in maart 2011 toen u ondergedoken was bij uw vriendin G. in Krasnodar (CGVS p. 9, 10, 18).

Toen u werd gevraagd of naast u nog andere mensen van uw directe familie enige problemen hierom kende, antwoordde u dat u niet op de hoogte bent of uw ouders in de periode na de vlucht van uw zus en haar man problemen hadden gekend met de autoriteiten.

U verwees weliswaar naar huiszoekingen en bezoeken van de autoriteiten, maar u kon slecht verwijzen naar één concreet voorval, namelijk in augustus 2010.

Op de vraag of uw ouders na dit voorval nog lastig werden gevallen, merkte u op dat u het niet weet (CGVS p. 4). Op de vraag of uw broer en zussen problemen hadden gekend omwille van A.B. en haar man was u duidelijk en antwoordde u negatief (CGVS p. 4).

U hebt na de vlucht van uw zus en haar man in augustus 2010 meermaals contact gehad met uw ouders en bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u goed op de hoogte bent van mogelijke problemen

die zij zouden hebben gekend, zeker gezien u duidelijk kon aangeven dat uw broer en zussen geen problemen hadden.

Meer nog, in de periode na uw ziekenhuisopname, maart 2011 tot uw vertrek april 2012, beweerde u dat u geen weet hebt of de autoriteiten u nog zochten. U gaf aan dat u op uw onderduikadres niet werd lastig gevallen.

Op de vraag of u zelf achter deze informatie had gevraagd, reageerde u door te zeggen dat u het niet wou vragen, na alles wat u was overkomen en dat u het juist wou vergeten (CGVS p. 13).

Deze uitleg overtuigt niet.

Gezien de problemen die u ondervond door de zoektocht van de autoriteiten naar uw zus en haar man, de aanleiding zijn dat u uw land van herkomst bent ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent met betrekking tot de concrete problemen die u en uw familieleden gekend zouden hebben.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en doen verder afbeuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Bovendien is het opmerkelijk te noemen dat enkel u alleen door de autoriteiten werd gevisieerd en gezocht omwille van hun zoektocht naar informatie over uw zus A.B. en haar man in de periode augustus 2010 tot uw vertrek april 2012.

U werd erop gewezen dat het opmerkelijk was dat enkel u zo gevisieerd werd door de autoriteiten. De autoriteiten hebben u zelfs gezocht en gevonden toen u ondergedoken zat in Krasnodar. Dit terwijl uw ouders, broer en zussen verbleven op hun vaste verblijfplaatsen die bij de autoriteiten bekend was (CGVS p. 20).

U reageerde hierop dat u niet weet waarom u zo gevisieerd werd, dat uw ouders ver woonden, dat jullie misschien allemaal iets te maken hadden met de aanslagen (CGVS p. 20).

Opgemerkt dient te worden dat indien het voor de autoriteiten zo van belang was dat zij informatie over en de verblijfplaats van uw zus en haar man vernamen, de autoriteiten meerdere personen die een band hadden met uw zus en haar man zouden hebben gevisieerd.

Op de vraag wat u had ondernomen om uit te zoeken waarom u als persoon zo werd gevisieerd, kon u slechts verwijzen naar het feit dat ze misschien wilden weten waar uw zus A.B. en haar man was (CGVS p. 20).

Deze uitleg is niet afdoende.

Uw uitleg verklaart geenszins waarom u als persoon zo werd gevisieerd. Gezien de autoriteiten uw persoon zo belangrijk vonden dat ze u hebben gezocht en gevonden in Krasnodar, ondanks dat niemand behalve uw ouders, wist waar u was, is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat de autoriteiten deze zoektocht niet hebben verder gezet na maart 2011.

Verder verklaarde u dat u na maart 2011 nog meer dan een jaar verbleven hebt bij verre familieleden en dat er niets meer was gebeurd (CGVS p. 13).

Vervolgens moet opgemerkt worden dat u de door u aangehaalde ontvoering uit Krasnodar niet aannemelijk maakt.

U verklaarde dat u begin maart 2011 door mannen in burgerkledij werd meegenomen in een wagen. (CGVS p. 18, 19).

Het is opmerkelijk dat u aanvankelijk niet wist wie deze personen waren. U gaf aan dat het misschien personen van een politiedienst waren, misschien ook niet.

Vervolgens paste u uw verklaring aan en vermeldde u dat u begrepen had dat ze van de politie waren. U baseerde u vermoedens op het feit dat ze u gingen vragen stellen en dat de vragen over Khizri en A.B. gingen. U maakte duidelijk dat u van oordeel was dat het de politie van Dagestan was en u verwees hiervoor naar hun uiterlijk, hun manier van praten en hun accent.

Toen u werd gewezen op uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, punt 3.5.), waar u verklaarde dat u door FSB-agenten werd meegenomen, paste u opnieuw uw verklaringen aan en maakte u duidelijk dat u dacht dat de personen FSB waren omdat zij het moesten zijn, wie zou het anders zijn. (CGVS p. 19).

Opgemerkt dient te worden dat het steeds aanpassen uw verklaringen over wie de personen waren, vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien verklaarde u dat u in een opwelling naar uw vriendin in Krasnodar was vertrokken. U gaf aan dat u zich daar niet had laten registreren en dat behalve uw vriendin G. en uw ouders niemand op de hoogte was van uw verblijf daar. U liet weten dat u in Krasnodar praktisch niet naar buiten ging (CGVS p. 12, 18).

Bijgevolg is het merkwaardig dat de Dagestaanse politie of FSB, u begin maart 2012 vonden in Krasnodar in de woning van uw vriendin G..

Toen u werd gevraagd hoe ze u in Krasnodar had gevonden kon u hierop niet antwoorden. Evenmin kon u weergeven waarom u door de politie of FSB werd gezocht of waarom de autoriteiten de moeite hadden gedaan om u zelfs in Krasnodar te zoeken (CGVS p. 20).

Deze elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U gaf tevens aan dat u ook een vrees koestert voor uw familie, meer bepaald uw ooms en dit omwille van de gebeurtenissen in de politiewagen. U beweerde dat het voorval werd gefilmd en dat dit filmpje op het internet kan worden geplaatst (CGVS p. 17, 22).

Op de vraag of u deze gebeurtenis tegen iemand had verteld, vermeldde u dat u het tegen uw schoonzus had verteld en uw schoonzus tegen uw moeder en uw moeder tegen uw vader.

Gezien u wees op de grote schande hieromtrent werd u gevraagd of u aan uw moeder of schoonzus had gevraagd waarom zij deze informatie hadden doorgegeven. U antwoordde dat u het niet kon vragen omdat u uw moeder nadien niet had gezien en dat u niet zou weten hoe u zich moet houden tegenover uw ouders als het filmpje op het internet werd geplaatst (CGVS p. 22). U weet ook niet of dit filmpje op het internet werd geplaatst, noch dat uw ooms hiervan op de hoogte waren (CGVS,p.22).

Deze verklaringen zijn opmerkelijk. Gezien u uw eigen familie vreest omwille van dit filmpje is het redelijk te verwachten dat u meer informatie vraagt aan uw moeder en schoonzus over waarom deze informatie is doorgegeven en wie op de hoogte is.

Bovendien moet tevens vastgesteld worden dat u gedurende het jaar dat u na het voorval met de wagen nog bij verre familieleden verbleef u kennelijk geen problemen ondervond met familie omwille van dit filmpje (CGVS,p.13,22).

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is.

Uit uw relaas blijkt dat u via Stavropol naar België bent gereisd. U gaf aan dat u tijdens uw reis naar België gemerkt had dat u grenzen overging en u verduidelijkte dat de wagen waarin u reed werd gestopt en gecontroleerd, zelfs twee maal en dat u begreep dat het grenscontroles waren.

U had geen reisdocumenten in uw bezit en u beweerde dat de chauffeur u bij aankomst in België een pakje overhandigde met daarin de documenten die u voorlegde. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U had geen vragen gesteld, noch werden er afspraken gemaakt of advies gegeven (CGVS p. 13, 14, 15).

Uw uitleg overtuigt echter niet.

Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder dat hij met u concrete afspraken zou hebben gemaakt.

Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over het al dan niet aanwezig zijn van reisdocumenten voor u of dat u niet werd geadviseerd over wat te doen bij mogelijke controles.

Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Deze vermoedens worden bevestigd door dat u geen origineel paspoort voorlegt. U legt weliswaar een voor echt verklaarde kopie van uw paspoort voor (uitgifte paspoort 19/9/2002, legalisatie dd. 2/3/2010), maar op deze basis kan niet worden uitgesloten dat u een recent intern paspoort (en recente reisdocumenten) in uw bezit heeft.

Het feit dat u niet kon aangeven waarom uw ouders deze voor echtverklaarde kopie nodig hadden (CGVS p. 15,16) is eveneens weinig aannemelijk en is een bijkomende indicatie voor het niet aannemelijk karakter van uw verklaringen inzake uw intern en internationaal paspoort.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviseerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

De kopie van uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw echtscheidingsakte, uw arbeidsboekje en een diploma hoger onderwijs bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

Het medisch attest geeft weer dat u van 3 maart 2011 tot 24 maart 2011 werd opgenomen in het ziekenhuis omdat u werd omver gereden door een wagen. Uit dit medisch attest kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden u door een wagen werd omver gereden, noch waar en waarom dit plaatsvond.

De foto's die u na het gehoor op het Commissariaat-generaal hebt binnengebracht tonen enkel verwondingen die u hebt opgelopen. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden, noch wanneer, u deze verwondingen opliep."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 juli 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Vooreerst wijst verzoekster erop dat er geen twijfel is over haar nationaliteit en origine.

Volgens verzoekster betwist de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p.2) ;*"dus niet de geloofwaardige van de verzoeker"* (sic). Zij stelt dat de commissaris-generaal ook niet betwist dat zij door de autoriteiten werd geïnterviewd omwille van hun zoektocht naar haar zus en schoonbroer.

Verzoekster haalt de bestreden beslissing aan waar die stelt *"Gezien de autoriteiten uw persoon zo belangrijk vonden dat ze u hebben gezocht en gevonden in Krasnodar"*.

Zij wijst erop dat van haar zus en schoonbroer op 7 juli 2011 door de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus werd erkend.

De motivering in de bestreden beslissing omtrent de vraag waarom net zij zo erg werd geïnterviewd, acht verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 2) *"niet relevant omdat de feiten zelfs (verzoeker gezocht en gevonden in Krasnodar) zijn niet betwist door het CGVS"* (sic).

Verzoekster verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad en besluit dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"niettegenstaande het feit dat er twijfels bestaan met betrekking tot de reisroute de beslissing van het CGVS zeker onvoldoende gemotiveerd (is)"*.

Verzoekster voert verder aan dat de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, werd toegekend (zie het verzoekschrift, p. 3) *"aan personen die aantoonde foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen te hebben ondergaan of dreigen te ondergaan ten gevolge van machtsmisbruik door de politie of van arbitraire beschuldigingen"*; zij vindt dit element op haar van toepassing.

Waar de commissaris-generaal stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Dagestan ondanks een relatieve stijging beperkt blijft, citeert verzoekster in haar verzoekschrift enkele artikels, zijnde "Dagestan the most dangerous place in Europe" van 24 november 2011, "Suicide bombers kill 12, wound 110 in Dagestan, Russia" van 4 mei 2012 en "The deteriorating situation in North East Caucasus" z.d..

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal merkte vooreerst op dat de door verzoekster aangehaalde problemen verband houden met de problemen waarvoor haar zus en schoonbroer hun land van herkomst ontvluchtten.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat van haar zus en schoonbroer op 7 juli 2011 de vluchtelingenstatus werd erkend in België.

De Raad wijst erop dat artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"; elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster onaannemelijk vage verklaringen aflegde over de problemen die zij en haar familieleden gekend zouden hebben:

"U verklaarde dat na de vlucht van uw zus A.B. en haar man in augustus 2010 u meermaals door de autoriteiten van uw land van herkomst werd lastig gevallen en gezocht (CGVS p. 9, 10). De autoriteiten

vielen u tweemaal lastig in augustus en september 2010 en u werd zelfs meegenomen in maart 2011 toen u ondergedoken was bij uw vriendin G. in Krasnodar (CGVS p. 9, 10, 18). Toen u werd gevraagd of naast u nog andere mensen van uw directe familie enige problemen hierom kende, antwoordde u dat u niet op de hoogte bent of uw ouders in de periode na de vlucht van uw zus en haar man problemen hadden gekend met de autoriteiten. U verwees weliswaar naar huiszoeken en bezoeken van de autoriteiten, maar u kon slecht verwijzen naar één concreet voorval, namelijk in augustus 2010. Op de vraag of uw ouders na dit voorval nog lastig werden gevallen, merkte u op dat u het niet weet (CGVS p. 4). Op de vraag of uw broer en zussen problemen hadden gekend omwille van A.B. en haar man was u duidelijk en antwoordde u negatief (CGVS p. 4). U hebt na de vlucht van uw zus en haar man in augustus 2010 meermaals contact gehad met uw ouders en bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u goed op de hoogte bent van mogelijke problemen die zij zouden hebben gekend, zeker gezien u duidelijk kon aangeven dat uw broer en zussen geen problemen hadden. Meer nog, in de periode na uw ziekenhuisopname, maart 2011 tot uw vertrek april 2012, beweerde u dat u geen weet hebt of de autoriteiten u nog zochten. U gaf aan dat u op uw onderduikadres niet werd lastig gevallen. Op de vraag of u zelf achter deze informatie had gevraagd, reageerde u door te zeggen dat u het niet wou vragen, na alles wat u was overkomen en dat u het juist wou vergeten (CGVS p. 13)."

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten.

Van verzoekster kan inderdaad worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas, waarvan zij geen kennis heeft.

De nalatige handelingen van verzoekster daaromtrent wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal achtte het verder opmerkelijk dat enkel verzoekster door de autoriteiten werd geïnterviewd:

"U werd erop gewezen dat het opmerkelijk was dat enkel u zo geïnterviewd werd door de autoriteiten. De autoriteiten hebben u zelfs gezocht en gevonden toen u ondergedoken zat in Krasnodar. Dit terwijl uw ouders, broer en zussen verbleven op hun vaste verblijfplaatsen die bij de autoriteiten bekend was (CGVS p. 20). U reageerde hierop dat u niet weet waarom u zo geïnterviewd werd, dat uw ouders verwoonden, dat jullie misschien allemaal iets te maken hadden met de aanslagen (CGVS p. 20). Opgemerkt dient te worden dat indien het voor de autoriteiten zo van belang was dat zij informatie over en de verblijfplaats van uw zus en haar man vernamen, de autoriteiten meerdere personen die een band hadden met uw zus en haar man zouden hebben geïnterviewd. Op de vraag wat u had ondernomen om uit te zoeken waarom u als persoon zo werd geïnterviewd, kon u slechts verwijzen naar het feit dat ze misschien wilden weten waar uw zus A.B. en haar man was (CGVS p. 20). Deze uitleg is niet afdoende. Uw uitleg verklaart geenszins waarom u als persoon zo werd geïnterviewd. Gezien de autoriteiten uw persoon zo belangrijk vonden dat ze u hebben gezocht en gevonden in Krasnodar, ondanks dat niemand behalve uw ouders, wist waar u was, is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat de autoriteiten deze zoektocht niet hebben verder gezet na maart 2011. Verder verklaarde u dat u na maart 2011 nog meer dan een jaar verbleven hebt bij verre familieleden en dat er niets meer was gebeurd (CGVS p. 13)."

Waar verzoeker aanhaalt uit de bestreden beslissing "Gezien de autoriteiten uw persoon zo belangrijk vonden dat ze u hebben gezocht en gevonden in Krasnodar" en lijkt te bedoelen dat de commissaris-generaal hiermee erkent dat het asielrelaas van verzoekster geloofwaardig is, stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot een selectieve én gebrekkige analyse van de bestreden beslissing.

Zodoende slaagt verzoekster er niet in de omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen en de Raad neemt deze over.

De commissaris-generaal achtte de verklaringen van verzoekster omtrent de beweerde ontvoering uit Krasnodar evenmin aannemelijk:

"Vervolgens moet opgemerkt worden dat u de door u aangehaalde ontvoering uit Krasnodar niet aannemelijk maakt. U verklaarde dat u begin maart 2011 door mannen in burgerkledij werd meegenomen in een wagen. (CGVS p. 18, 19). Het is opmerkelijk dat u aanvankelijk niet wist wie deze personen waren. U gaf aan dat het misschien personen van een politiedienst waren, misschien ook niet. Vervolgens paste u uw verklaring aan en vermeldde u dat u begrepen had dat ze van de politie waren. U baseerde u vermoedens op het feit dat ze u gingen vragen stellen en dat de vragen over Khizri en A.B. gingen. U maakte duidelijk dat u van oordeel was dat het de politie van Dagestan was en u verwees hiervoor naar hun uiterlijk, hun manier van praten en hun accent. Toen u werd gewezen op uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, punt 3.5.), waar u verklaarde dat u

door FSB-agenten werd meegenomen, paste u opnieuw uw verklaringen aan en maakte u duidelijk dat u dacht dat de personen FSB waren omdat zij het moesten zijn, wie zou het anders zijn. (CGVS p. 19). Opgemerkt dient te worden dat het steeds aanpassen uw verklaringen over wie de personen waren, vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien verklaarde u dat u in een opwelling naar uw vriendin in Krasnodar was vertrokken. U gaf aan dat u zich daar niet had laten registreren en dat behalve uw vriendin G. en uw ouders niemand op de hoogte was van uw verblijf daar. U liet weten dat u in Krasnodar praktisch niet naar buiten ging (CGVS p. 12, 18). Bijgevolg is het merkwaardig dat de Dagestaanse politie of FSB, u begin maart 2012 vonden in Krasnodar in de woning van uw vriendin G.. Toen u werd gevraagd hoe ze u in Krasnodar had gevonden kon u hierop niet antwoorden. Evenmin kon u weergeven waarom u door de politie of FSB werd gezocht of waarom de autoriteiten de moeite hadden gedaan om u zelfs in Krasnodar te zoeken (CGVS p. 20). Deze elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen." Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, wat zij in haar verzoekschrift evenwel nalaat te doen. Deze motivering blijft overeind en doet verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster aangaf een vrees te koesteren voor haar familie, omwille van de beweerde gebeurtenissen in de politiewagen, laat de commissaris-generaal gelden:

"U beweerde dat het voorval werd gefilmd en dat dit filmpje op het internet kan worden geplaatst (CGVS p. 17, 22). Op de vraag of u deze gebeurtenis tegen iemand had verteld, vermeldde u dat u het tegen uw schoonzus had verteld en uw schoonzus tegen uw moeder en uw moeder tegen uw vader. Gezien u wees op de grote schande hieromtrent werd u gevraagd of u aan uw moeder of schoonzus had gevraagd waarom zij deze informatie hadden doorgegeven. U antwoordde dat u het niet kon vragen omdat u uw moeder nadien niet had gezien en dat u niet zou weten hoe u zich moet houden tegenover uw ouders als het filmpje op het internet werd geplaatst (CGVS p. 22). U weet ook niet of dit filmpje op het internet werd geplaatst, noch dat uw ooms hiervan op de hoogte waren (CGVS,p.22). Deze verklaringen zijn opmerkelijk. Gezien u uw eigen familie vreest omwille van dit filmpje is het redelijk te verwachten dat u meer informatie vraagt aan uw moeder en schoonzus over waarom deze informatie is doorgegeven en wie op de hoogte is. Bovendien moet tevens vastgesteld worden dat u gedurende het jaar dat u na het voorval met de wagen nog bij verre familieleden verbleef u kennelijk geen problemen ondervond met familie omwille van dit filmpje (CGVS,p.13,22)."

Ook dit argument wordt door verzoekster onbesproken gelaten in haar verzoekschrift. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die vaststelt dat verzoekster haar vrees voor vervolging voor haar ooms niet aannemelijk kan maken.

Tot slot achtte de commissaris-generaal verzoeksters reisweg niet geloofwaardig:

"Uit uw relaas blijkt dat u via Stavropol naar België bent gereisd. U gaf aan dat u tijdens uw reis naar België gemerkt had dat u grenzen overging en u verduidelijkte dat de wagen waarin u reed werd gestopt en gecontroleerd, zelfs twee maal en dat u begreep dat het grenscontroles waren. U had geen reisdocumenten in uw bezit en u beweerde dat de chauffeur u bij aankomst in België een pakje overhandigde met daarin de documenten die u voorlegde. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U had geen vragen gesteld, noch werden er afspraken gemaakt of advies gegeven (CGVS p. 13, 14, 15). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder dat hij met u concrete afspraken zou hebben gemaakt. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over het al dan niet aanwezig zijn van reisdocumenten voor u of dat u niet werd geadviseerd over wat te doen bij mogelijke controles. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Deze vermoedens worden bevestigd door dat u geen origineel paspoort voorlegt. U legt weliswaar een voor echt verklaarde kopie van uw paspoort voor (uitgifte paspoort 19/9/2002, legalisatie dd. 2/3/2010), maar op deze basis kan niet worden uitgesloten dat u een recent intern paspoort (en recente reisdocumenten) in uw bezit heeft. Het feit dat u niet kon aangeven waarom uw ouders deze voor echt verklaarde kopie nodig hadden (CGVS p. 15,16) is eveneens weinig aannemelijk en is een bijkomende indicatie voor het niet aannemelijk karakter van uw verklaringen inzake uw intern en internationaal paspoort."

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat "niettegenstaande het feit dat er twijfels bestaan met betrekking tot de reisroute de beslissing van het CGVS zeker onvoldoende gemotiveerd (is)".

De Raad wijst erop dat de verklaringen omtrent de reisweg wel degelijk in lijn treden als element bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen én waar mogelijk documenten, verwachten over de afgelegde reisroute.

Verzoeksters onaannemelijke verklaringen omtrent haar reisroute en paspoort keren zich tegen haar geloofwaardigheid.

Gelet op het bovenstaande, waaruit blijkt dat er in de bestreden beslissing terecht geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoekster, kan dan ook niet worden aangenomen dat de commissaris-generaal "*dus niet de geloofwaardige van de verzoeker*" (*sic*) betwist, noch dat de commissaris-generaal gelooft dat verzoekster door de autoriteiten werd geïnterviewd omwille van hun zoektocht naar haar zus en schoonbroer, zoals verzoekster laat gelden in haar verzoekschrift.

Zo voert verzoekster in haar verzoekschrift nog aan dat de motivering van de commissaris-generaal omtrent de vraag waarom het verzoekster zo werd geïnterviewd, niet relevant is, omdat de feiten zelf niet worden betwist.

Gezien het feitenrelaas wel degelijk als ongeloofwaardig wordt beschouwd, is deze stelling niet dienstig. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift (zie p. 3) enkele artikels aangaande de situatie in Dagestan, zijnde "Dagestan the most dangerous place in Europe" van 24 november 2011, "Suicide bombers kill 12, wound 110 in Dagestan, Russia" van 4 mei 2012 en "The deteriorating situation in North East Caucasus" z.d..

De Raad sluit zich evenwel aan bij de inhoud van het antwoorddocument dat door de commissaris-generaal toegevoegd is aan het administratief dossier en gesteund is op talrijke bronnen.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie in strijd is met de inhoud van bedoeld antwoorddocument geeft de Raad de voorkeur aan dit Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de loutere citaten van verzoekster.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 12 juni 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE